

„Kuidas ma üldse kunagi sellest labürindist välja saan?”

John Green „Alaskat otsides”

Pegasus 2014

John Green on sündinud Indianapolises 24. augustil 1977. aastal. Ta on oma põnevate romaanidega kogu maailmas kuulsust kogunud ja saanud mitmeid auhindu, näiteks Michael L. Printz Award, Edgar Allan Poe Award jt, ning on arvatud ajakirjas Time avaldatud 100 kõige mõjukama inimese hulka. Tema viimane romaan „Süü on tähtedel” oli 2012. aasta jaanuaris (ja hiljemgi) The New York Times Best Seller listis esikohal.

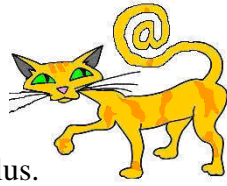
Rahvusvahelise menuautori debüütromaan „Alaskat otsides” räägib poisist nimega Miles, kes sõitis pere juurest Floridast Alabamasse Culver Creeki internaatkooli. Raamat on saanud inspiratsiooni kirjaniku enda noorusajast, kui ka tema õppis Alabamas. Miles Halter läheb Culver Creeki lootuses leida oma Suurt Võibollat ehk põhjust, miks elada. Internaatkoolist leiab Miles sõbrad, kellesse poiss väga kiindub. Koos uute sõpradega teeb Miles läbi palju uskumatuid seiklusi ja hakkama ei saa ka pahandusteta. Üheskoos otsivad noored vastuseid kõige raskematele küsimustele. Enda kohta ja elu kohta üldse. Kodust kaugel veedetud aja jooksul õpib Miles väga palju, ka seda, kuidas väga kalli inimese surmaga toime tulla. Mõni küsimus aga jääbki vastuseteta.

Raamatu juures on eriline see, et lugemise jooksul võib sisu ajada nii valjult naerma kui ka nutma. Lugu läheb hinge ka siis, kui ei ole enne kedagi väga lähedast kaotanud. Kindlasti on oluline ka asjaolu, kui reaalsed on tegelased. Antud teoses olid peategelane ja tema probleemid kindlasti mingit moodi igapäevasele tuttavad ja see tegigi loo omamoodi veenvaks.

Selle romaani tegelased jäävad meelde. Miles ise oli veidike arg ja ebakindel, kuid tema sõber Chip jällegi julge ja uskus endasse. Iseloomujoonte järgi said nad ka arvatavasti oma hüüdnimed Tõntsu ja Kolonel. Alaska oli tujukas ja salapärane, mis tekitaski teistes tema vastu huvi. Takumi oli sõbralik ja vaikne. Koos moodustasid nad ideaalse tiimi. Usuõpetaja doktor Hyde oli vana ja õpilastega karm, kuid väga sümpaatne. Kotkale seevastu oli oluline teiste arvamus ja uhkus. Tänu sellisele värvikale seitskonnale leiab igaüks kindlasti endale sarnase tegelase.

Olen kindel, et minavormis kirjutatud raamat pole mitte ühtegi lugejat külmaks jätnud, sest sellist saatust ei soovi mitte keegi mitte kellelegi, ja kool ning sellega kaasnevad seiklused ning probleemid on igapäevasele tuttavad. Kindlasti on raske teost käest panna, sest ei või kunagi ette teada, mis edasi juhtub. Juba edetabeleid ja auhindu vaadates võib öelda, et autor on oma romaaniga naelapead tabanud.

Loo ülesehitus on tavatu. Esimene peatükk algab numbrilise pealkirjaga „sada kolmkümmend kuus päeva enne“ ja viimane lõpeb samalaadselt „sada kolmkümmend kuus päeva pärast“. Teose keskseks sündmuseks on Alaska surm. Kõik, mis oli enne, oli ENNE, ja kõik, mis tuli pärast, tuli PÄRAST.

Raamat pani mõtlema selle üle, kuidas on vedanud meil kõigil, kelle sõbrad ja lähedased on elus. Samas suunas lugu mõtisklema ka sellest, et me kõik võime igal hetkel surma saada, ja surm on ootamatu ning iga uue päeva eest tuleb tänulik olla. Romaan tuletas meelde, et ei või iial teada, mida on pidanud üle elama teine inimene, ning tema erilisel välimusel ning käitumisel võib olla põhjus. Kunagi ei tohi inimest hukka mõista, kui ei tea tõelisi põhjuseid, miks ta selline on.

Loos otsiti vastust väga rasketele küsimustele. Kogu raamatut läbis küsimus „*Kuidas ma üldse kunagi sellest labürindist välja saan?*” Need olid Venezuela väejuhi Simon Bolivari viimased sõnad. Enne Culver Creeki jõudmist oli peategelase Miles'i arust tee labürindist välja teesklemine, et labürinti pole olemas, labürindi nurka iseenda väikese maailma ehitamine ja teesklemine, et ma ei ole eksinud. Pärast kõiki neid kannatusi selgus aga, et tee labürindist välja on andustus.

„Alaskat otsides“ paneb sügavalt mõtlema asjade üle, mida igapäevaselt ei märkagi. See lugu aitab mõista teiste probleeme, ilma et oleks neid päriselt läbi elanud, ja ma usun, et empaatiat on tänapäeva noortel väga vaja, sest üksteisest hoolimine ja üksteise mõistmine on väga oluline – seda aga on kaasajal liiga vähe. John Greeni esikteos väärrib kindlasti lugemist.

Ulakass 2015